

## KUI VIITEPUNKTIKS ON LOOMING

Ja mida rohkem toetub olend oma Universaalsele tähendusele, oma kuulumisele Müsteeriumisse... seda ilmsemaks saab Loomingu käsi ja seda vähem sekkub olend Loomingulistesse protsessidesse; seda enam muutub olend jagatud, kokkusobiva, kogukondliku, kokkulepitud Loomingulisuse kaasosaliseks.

Nii ei teki viga.

Viga tekib sedamööda kui olend muutub "eksklusiivseks", eraldub, jagab, volitab ja imetleb iseennast, kummardab oma võimeid...

Selliste positsioonide tõttu tekib vaidlus, võitlus on vältimatu ja sõltuvus karistustest, sõltuvus eelarvamustest, sõltuvus teiste arvamusest... tekitab lahingu, tekitab sõja.

Loovast Müsteeriumist pärit Looming kingib meile pidevalt võimalusi, et tunnetada hoolt ja ilmutusi, mida elu kasutab, et meid hoida, säilitada, soodustada, et me suudaksime teiste kaudu **näha, tunnetada** sellist **Loovat armastust**, eelarvumusteta armastust, kingitud armastust, mis midagi vastu ei nõua.

Teiste kaudu...avastame, iseenda... ja teiste ühtsuse, külgetõmbe tunnete tõttu, et selline Müstiline armunud püüdlus esindab Loomingut kõikides olendites!

Sageli tekib olendis vastuolu ühest küljest tema kutsumuse-, tema pühendumise-, tema ettevalmistuse-, tema andide intuitsiooni... ja teisest küljest selle vahel, mida ta teeb, mida ta väljendab, mida valmistab, mida oluliseks peab. Duaalsus, milles "talle meeldiks olla, tahaks olla...", aga tuleb välja, et käitub, toimib ja tunneb teistmoodi. See on tulemus kahetasandilisusest, mis vältimatult tekib kui opositsioon, kui selginemine.

Ühel juhul on viitepunktiks Müsteerium, Looming; teisel juhul ollakse viitepunktiks ise või, kui täpsem olla, on viitepunktiks see, kes teised tahavad, et me oleksime.

See sarnaneb või on sama kui vastuolu nendes, kes sosistavad, püüdleavad, kuulutavad ja räägivad oma vabameelsetest püüdlustest... ja samaaegselt, iga vaidluse, probleemi või truudusetuse juures, pöörduvad seaduste poole.

Kas on midagi valemat seadusest ...?

Kui ma kuulutan vabameelsust –ja veel enam siis, kui ma kuulutan vabadust- on seadus läbikukkumine; mässule kihutaja.

Inimkogukonnad toodavad ja toodavad jätkuvalt ja väsimatult seadusi: et kohustada, karistada, jälitada, jälgida, luurata, kontrollida... Ja inimlikustatud olend – mitte jumalikustatud- on seaduse efektiivsuses veendunud. Paremini ei saakski ütelda: "veendunud". Tema vabastamispüüdlused sumbuvad võimatustesse, ebatõenäolisustesse, mõeldatustesse- loomulikult! Ja nii muutub olend... manipuleeritavaks tükiks, kes kuuletub parajasti võimul olijatele; kes muudavad ja vahetavad hiljem need seadused teiste vastu, mis ka kõik lubavad meile kindlust.

Kindlust?

Vaidluses egoismi inimlikkuse ja meie Loovas Müsteeriumis asuva viitepunkti Jumalikkuse vahel näeme, kuidas olend üha kaugeneb oma Alprintsibiibist. Olend võtab üha rohkem ja rohkem oma **elamisse** majandust, kuigi see tähendab **vanglas** olemist: kasumite, kasutamiste, omamiste, tahtmiste vanglas olemist... Lõputu hulk trelle, mida ei nähta või nähakse, aga kompenseeritakse neid... naudingu hetkega? Kas kompenseerib?

On oluline, et kui olend leiab ennast... -hetketi, aja jooksul, sõltub igast olendist-leiab ennast toetumas Loomingu armunud armastusele, vabanenuna oma orjastavatest kinnistumistest ja valmis jagama ja liikuma solidaarsuse poole, siis sageli – ja see on oluline, juba ütlesime- sageli juhtub, et nähes neid, kes toetuvad oma egole, iidolite kummardamisele, jne., peab ta vastasteks, vaenlasteks... Sellisel juhul langetakse **kõrkusesse**.

Kas poleks kohasem, et see, kes toetub Jumalikule, vaatleks teist, kes nii ei tee, ka samast paigast, ka Nimetamatust Loomingust pärinevana?

Kas pole nii, et kui tekib selline “maskeeritud kõrkus”, kas pole nii, et kui meie ette pannakse see, mis pole kohane, siis oleks nagu tegemist kiusatusega, selleks, et meid proovile panna, et meid hinnata...?

Jah; see näib väga inimliku omadusena, aga elu alus ei ole “heade” ja “halbade” loomine –nagu meile on räägitud- , ega ole ka elu kulgemine aegade lõpuni pidev sõda kuni “hea” lõpliku triumfini. Ei.

Loov Müsteerium **pole julm**.

Kahtlemata on Armastuse Väljendus või Jõud nii mõõtmatu, et see, mida siin igapäevaselt armastusena käsitletakse, on armastuse nii väike näide, et vahel tuleb pähe, et see isegi pole armastus.

Sellepärast, mitte langeda dualismi lõksu, mis, kuigi olend otsustab “Loomingule toetuva idüll” versiooni poolt, ei viiks vältimatu vastuolu, kokkupõrkeni... Sest, kui asjad on nii, isegi kui olend tunneb, et ta liigub õiges suunas, lasub tema kohal see, et “teised”, “need” või “nemad” ei jaga sama nägemust, nõuavad teistelt väljapaistvust, tähtsust, võitmist, kindlust...

Tõsi on, et sagedasti tekitab selline tundmatule toetumise kogemus enesega rahulolevaid, üleolevaid või privilegeeritud hoiakuid. Kas Looming oma suuruses nõuab privilegeeritud positsiooni?

Olend saab suureks, kui avastab ennast Jumaliku väljendusena. Tema kohustunud tegutsemine ei vaja tahet ega propagandat ega sõltuvust; teeb temast, ilmselgelt, “teenija”.

Ja selline teenija ei pööra tähelepanu kriitikale, arvamustele, rünnakutele, egoistliku vastumeelsusele. Ei. Kuuleb, näeb, valutab, kurvastab..., aga ta põlvnemine Loojast-Loomingulisest on otsustavalt... puutumatu.

Järelikult, kes käib vabanemise teed ei põgene, ei jookse ära, ei loobu, ei isoleeru. Kui ta nii teeb, siis kardab ta nakatuda, seega ei ole ta tõeliselt vabanenud. Tal on veel omad kahtlused. Ja kahtlused on egoismi ja iidolite kummardamise territoorium. Ja varem või hiljem langeb olend kindluste, produktiivsuse, kasumi, mõistuse küüsi... Ja seda me paljudel kordadel näemegi...

Nii et, kui käiakse vabanemise teed, siis eraldumine, eraldamine ei sobi. Ei. **Sobib** hoolitsemine, **sobib** tähelepanu, **sobib** valvsus... selleks, et säilitada. Aga **mitte** eraldumine, **mitte** privileeg, **mitte** võitlus...

Asume elamise sees. Ühises elamises, mis paratamatult jagab, paratamatult ühendab ja ühineb, isegi kui tülitsetakse ja moonutatakse.

Ja just hedonistliku, egoistliku keskel antakse kõige paremini vabastavast teest tunnistust; seal sädeleb Armunud Kohalolek kõige paremini.

Terve pole see, kes vajab hoolitsust. Haige vajab abi. Aga, ärge hoolitsedes langege enesetähtsuse või vajaja nõudmiste võrku.

Olgu meie tegevus ja eeskuju viitepunktiks, et see kes vajab, kellel valutab, kes nõuab võiks siduda end teistsuguse, oma valust, oma murest või pidevast šantaažist erineva viitepunktiga.

Oh! Kui paljud langevad sellise šantaaži ohvriks! Ja kui paljud kaotavad **väga valesti mõistetud** teenimise tõttu oma suuna!

Ärge pidage heldet teenimisvalmidust ranguse puuduseks.

Enamus inimkonnast arvab ja tunneb, et on elu tegija, looja ja omanik. Ja tegutseb sellisena ja tõmbab piire... , ujutab kooselu üle seadustega..., keelab ja keelab võimu ja vägivalda haamriga hirmutades... Ja nii tekibki kartlik inimkond, millele lisandub... -sageli, vabanemise teel, Müsteeriumi pärijana tundise teel- tavaliselt lisandub Jumala kartus, kartus Jumala ees, Jumaliku kartus, kartus Jumaliku ees!

Kartus?

Ei.

Juba öeldi: Armastav Looming **ei** ole julm. Headus, tõde, siirus ei kihuta mind **kartusele**. Ei. Just **armastus** kihutab mind **kohustumise, pühendumise, teenimise** juurde.

Sellepärast ei ole mul oma päritolu juures midagi karta. Pigem peaks ma hoolitsema tunnistuse andmise ja olemise ja tegemise eest. Ja proovilepanemise või... meie tegemistest erineva lainetuse ees, mitte langeda kartmise, kohkumise või võitlemise lõksu

Elu on Loov, Müstiline rahulolu.

Palve Tähendus, oma kutsega, toidab meid, söödab meid, hoiatab meid. On päike, mis koidab. On kuu, mis tumeneb. On hingus, mida hingan. On **tunnetatud** imetus!

Rahulik koidik sosistab oma värvidega meile Loovast viitepunktist. Inspireerib meis oma helidega loomigulisust! Teeb meist Universumi mõõtmatuses vabanenuteks, nagu poleks meid olemas. Aga oleme... ja oleme olemas.

“Mitte ära kaduda Igavikkude rännakul”.

Suund on selge.

Koidik –armastuse tõttu sündimine- on püsiv ja jätkuv

**Sinna meid viiakse.**

\*\*\*